

*„A sztori egész végig gördülékeny és lebilincselő.
Csak úgy fáltam az oldalakat!”*

– JANE LITTLE, Dear Author –

ahol te vagy

where you are

A sorok között 2.

*fine
selection*

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

TAMMARA WEBBER

TAMMARA WEBBER

ahol te vagy
where you are
A sorok között 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

PROLÓGUS

GRAHAM

— **T**ALÁN EZ ELÉG TISZTA LESZ – rajzoltam körül ujjam hegyével gyönyörű száját, nem bírtam távol tartani a kezemet az ajkától. Csak meg akartam csókolni, de első alkalommal összesen ennyit tettem, és szándékom a jelek szerint nem érződött olyan nyilvánvalónak, mint eredetileg gondoltam. Emma szavakat várt. Egyértelmű megnyilatkozásokat. Jobban hasonlítottunk egymásra, mint azt korábban feltételeztem, és most ebből kiindulva adtam meg neki, amit kívánt. — A megismerkedésünk estéjétől fogva nem kell nekem senki más, csak te. És bármennyire értékelem is a barátságunkat... nem ezt képzeltem el magunknak.

Elkerekedett a szeme, elakadt a lélegzete, ahogy végigcsúsztottam kézfejemet a halántékán, bársonyos bőrén, majd behajlítottam ujjaimat, és tenyerembe fogtam az állát. Ahogy az arcához hajoltam, megrebbsenve csukódott le a szemhéja, és ebből a látszólag semmitmondó reakcióból érzékeltem odaadását, belenyugvását. Ez jelentette a fordulópontot, azt a pillanatot, amikor megértettem.

Kényszerítettem magam, hogy lassítsak, éppolyan határozottan szívtam magamba a válaszában rejlő érzelmet, ahogy friss lehetét. Nyelvem hegyével végigtapogattam az ajkát, gyöngéden megízleltem, és

közben újra meg újra emlékeztettem magam, hogy nem szoríthatom sarokba őt, nem gyűrhetem magam alá, nem engedhetek szabad folyást hónapok óta féken tartott összes vágyamnak.

Visszafogottságom igen csekély mértékben eredt abból a tényből, hogy nyilvános helyen tartózkodtunk. Az igazat megvallva, ez a körülmény most kevésbé érdekelt, mint valaha.

Attól a csóktól előző este a szobájában majdnem megtörtem, de gyakorlatom van benne, hogy megtagadjam magamtól azt, amiről tudom, hogy nem kaphatom meg. Belőle viszont hiányzott az én ma reggeli óvatosságom. Becsúsztotta kezét a pólóm alá, kinyitotta a száját, úgy repesztette meg önuralmam páncélját, mint a kalapács az üveget. Mélyen megcsókoltam, gondolataim összezavarodtak, még véletlenül sem engedték szóhoz jutni elmém logikus felét. Hozzám bújtt, nem is tudom, hogyan, csak egyszeriben felsötetek és végtagok gubancává váltunk, fölhúzta a térdét, az oldalához szorította, én átkaroltam, egyik kezem a nyakszirtjére tapadt, a másik a derekára, mintha lett volna rá mód, hogy még közelebb kerüljünk egymáshoz.

Nem volt.

Egyetlen gondolatom inkább érzés volt, semmint tudatos megfontolás: Enyém. Enyém. Enyém.

Félbeszakítottuk a csókot, hogy levegőt vegyünk, és dühített, hogy egyáltalán szükségem van levegőre. A száját fölfedezni sokkal érdekesebbnek tűnt, mint a lélegzés. Homlokához támasztottam az enyémet, mindketten úgy ziháltunk, ahogy valaha futáskor egy emelkedő tetejére érve szoktunk. Végtelenül hosszú idő választott el bennünket austin mindennapi futásainktól – azoktól a hetektől, amikor azt hittem, hogy ő Reid Alexanderé, vagy hamarosan az övé lesz. Félelmem és bizonytalanságom beszorult a kettőnk közötti térbe, mialatt figyeltem, ahogy a szeme kinyílik, és tekintete lassan rám irányul. Akkor az

jutott eszembe, kibírnám-e, ha most elhúzódná tőlem. Türelném-e, ha újra elveszíteném.

– Pff– szuszogott, szürkészöld szemével pislogva, és majdnem fölnevettem a megkönnyebbüléstől. Jól ismertem ezt az artikulálatlan hangot, ezt a jeladást, és ahogy ebben a pillanatban kiejtette, meggondolatlanul kiadott, titkos útmutatások sorával ért föl, amiről tudtam, hogyan kell követni. És követtem is.

– Tudod, azt hiszem, jobb szeretném, ha mégis megtartanád ezt a bizonyos szokásodat – mondtam, majd közelebb vontam magamhoz, és ismét megcsókoltam.

1. FEJEZET

GRAHAM

BIZTOSRA VETTEM, hogy soha senkit nem fogok úgy szeretni, ahogyan Zoét szerettem.

Az első szerelem valahogy utánozhatatlan. Előtte érintetlen az ember szíve. Üres lap. Utána teleírkált-firkált felület. Amint a szerelem véget ér, nincs az a rádióztatás, ami megtisztíthatná a belekörmölt fogadkozásoktól és rásiccelt képektől, de előbb-utóbb rájövünk, hogy a szavak között meg a margón akad hely valaki másnak.

Egy ideje beletörődtem, hogy ez a valaki más számomra a lányom, Cara. Ez akkor észszerű következtetésnek tűnt, hiszen Cara az egyetlen kézzelfogható tényezőként vészelte át azt a viharos kapcsolatot, és végül csakis ő maradt meg nekem Zoéból.

Miután Zoe közölte, hogy vége, másnap föl hívtam, megkérdeztem, mi az indoka, mit vétettem, és tehetek-e valamit, bármit, amivel visszanyerhetem őt. Azt hittem, szeretjük egymást – tehát bármi készítette is szakításra, még orvosolhatom. Azt akkor egyikünk sem tudta, hogy terhes.

– Miért akarod, hogy rosszul érezzem magam? – kérdezte. – Ez nekem is nehéz.

Fegyelmezett, mély lélegzetet vettem.

– Nem úgy látom.

Aznap délelőtt elmentem mellette a folyosón, amikor a szekrényének támaszkodva udvaroltatott magának két osztálytársunkkal. Azok a srácok nyáron férfvá értek. Ezt én nem mondhattam el magamról. Bár Zoéval mindketten a tizenkettediket kezdtük, ő több mint egy bő esztendővel idősebb volt nálam. Nyári születésnapom és az általánosban átugrott tanév miatt én csak négy hónapja töltöttem be a tizenhatot. Érettségi után pár héttel ünnepelhettem a tizenhetedik születésnapomat.

– Jésszus, Graham – felelte túljátszott sóhajjal –, tudod, hogy negyedik éve járok drámatagozatra. Képes vagyok *színlelni*, hogy minden rendben, akkor is, ha egyáltalán nem az a helyzet.

Akkor semmiképpen nem *színlelt*, amikor Ross Stewart, a suliválogatott birkózócsillaga valami incselkedő megjegyzést tett, mire Zoe a fiúra vihogott, szempilláját rebegtette, és kicsi kezével megfogta Ross vaskos alkarját. Még huszonnégy óra sem telt el a szakításunk óta. Én berekedtem, mert fél éjszaka sírtam, ő pedig mosolyogva kacérkodott, úgy csillogott a szeme, mintha mi sem történt volna.

– Mit tegyek, Zoe? Elrontottam valamit? Csak állj szóba velem, mondd meg, mit kell tennem...

– Nincs mit tenni, Graham. Tudod, egyszerűen nem *vonzódom* hozzád többé. Ez a döntés rólam és a *saját* érzéseimről szól, nem rólad.

Ez a *nem vonzódom hozzád többé* nagyon is úgy hangzott, mintha *rólam* szólna. Úgy éreztem, mintha a telefonon keresztül belém rúgott volna. Nekem Zoe volt mindenben az első, bár én neki nem – ez a tény engem addig sosem zavart. Eléggé készségesen alkalmazkodtam, és vitáink, számos nézeteltérésünk ellenére azt hittem, jól illünk egymáshoz. Egészen addig, amíg össze nem törte a szívemet.

– Valaki más miatt? – Nem tudom, mit vártam, amikor ezt kérdeztem. Talán azt, hogy azonnal tagadni fogja. De nagyon is sokáig hallgatott a vonal végén. Érzékelttem, hogy fontolgatja a választ. – A francba, Zoe! – nyögtem az éjszakai sírástól elcsukló hangon.

– Bocs, Graham, de nem óhajtok tovább tárgyalni veled erről. Nem tehetek róla, hogy mit érzek vagy nem érzek. Egyáltalán nem akartalak megbántani, de akár tetszik neked, akár nem, köztünk mindennek vége.

Ezután pár hétig nem beszélünk, bár az iskolában rendszeresen láttam. Míg szakításunk rám váratlan és megsemmisítő csapás-ként hatott, órá felszabadítóan, bár kissé kényelmetlenül. A *kényelmetlen* részről csak onnan tudtam, hogy Mia meg Taylor elmesélte, Zoe azért változtatta meg az órák közti útvonalát, és azért jár naponta ki a suliból ebédelni, mert lelombozza a látvány, ahogy lógatom az orromat.

– Nem *lógatom az orromat*. Jó, nem is ugrálok örömben, elégre nem számítottam erre. Nem bírom egyik napról a másikra túltenni magamat rajta.

Mia a szemét forgatta.

– Ennek már kábé két *hete*.

Taylor megrándította csontos vállát, és arra a lefitymáló grimaszra húzta el a száját, amit előszeretettel dobott be.

– Most már *tényleg* továbbléphetnél, Graham. *Zoe* már megtette.

– De hát *ő* szakított – meredtem rájuk döbbsenten. – Valószínűleg már a szakítás *előtt* lapozott. Nekem pedig még nem volt időm ráhangolódni a lecserélhetőségem tudatára. Nem tudok csak úgy kiszállni, mintha az elmúlt év semmit sem jelentett volna.

Még ha Zoe pontosan így tett is.

– Graham meg a *zseniszókingse* – motyogta Mia elég hangosan, hogy én is meghalljam, miközben elvonultak.

– Most mondd meg! – értett egyet Taylor.

* * *

Tegnap este, amikor Emma megcsókolt, közvetlenül azelőtt, hogy kiviharzottam szállodai szobájából, fölismertem, hogy újra föltámad a sóvárgás, amit austini tartózkodásunk egész ideje alatt éreztem iránta. Azt hittem, már legyőztem ezt az érzelmet, mert számos okból ez az egész lehetetlen.

Először is még fiatal – most tizennyolc éves, a megismerkedésünkkor tizenhét volt. Ámbár korát meghazudtoló érettséget mutat, és amint jobban megismertem, már tudtam, miért. Édesanyja meghalt, édesapja érzelmileg eltávolodott tőle, és Emma évek óta pótolta önmagának a saját szüleit. De nem tudtam elfelejteni, hogy az érettség álarca mögött az a lány rejtőzik, aki belezúgott Reid Alexanderbe, a hollywoodi gyökerek királyába. Gondolatban betettem őt a barátok skatulyájába, és erőnek erejével ott is tartottam. Nem zúghattam bele olyan lányba, aki képes belezúgni Reid Alexanderbe – ez mindjárt a kettes számú ok.

Hármas számú ok: az ország túlsó végén lakik, bár tudattalan elmém (jó, rendben, nagyon is tudatos elmém) minden elképzelhetőt megtett, hogy változtasson ezen a körülményen. Mihelyt a továbbtanulásra terelődött a szó, és arra a vágyára, hogy inkább színpadon játsszon, mint a kamera előtt, logikusnak tűnt New York-i egyetemeket és konzervatóriumokat javasolni. Ezt magyaráztam magamnak, miközben lázasan kergetőztek agyamban a gondolatok, hogy állandóan egészen a közelemben tudhatom majd őt.

Végezetül a négyes számú ok: Caráról csak a családom és egy-két jó barátom tud. A nagyvilág előtt ismeretlen a létezése, bár ez valószínűleg nem sokáig marad így. Tegnap, amikor Emma összefutott velünk a kávézóban, és szóba elegyedett Carával, védőfalamnak ez a része omladozni kezdett.

Tegnap esti csókunk pedig gyakorlatilag szétrobbantotta a maradékot.

– Tűnjünk el! – indítványozom most, karórámra pillantok, majd papírpénzt dobok az asztra, és megfogom Emma kezét. – Mikor megy a géped?

– Délben – szegezi rám tekintetét, miközben kihúzom a bokszból. – Éppúgy szorongatom a kezét, ahogy ő az enyémet, amíg a kávézó kijáratához kísérem, és gondolatok zűrzavara örvénylik az agyamban. Rövidesen a reptérre indulnak az apukájával, hogy föl szálljanak egy sacramentói gépre. Hirtelen elviselhetetlen messzeségbe kerül az augusztus.

Csaknem nyolc hónapja láttam először Emmát. Éppen kiléptem a szállodai szobámból, hogy lebeszéljem Brooke-ot egy kiborulásról, amit az idézett elő, hogy évek múltán összetalálkozott Reiddel, és észrevettem Emmát, aki szobaaajtaja zárjába csúsztatta a kulcskártyáját. Csomagokkal körülvéve állt, fölpillantott, ahogy tekintetem végigpásztázta, gyönyörű zöld szeme csillogott. Elmosolyodtam, azonnal fölébredt bennem a kíváncsiság, hogy ki ez az aprócska, karcsú lány. Mivel azonban Brooke-támogató küldetésre indultam, nem értem rá szépséges idegenekkel ácsorogni és csevegni.

– Szia! – köszöntem rá, és seggfejnek éreztem magam. Miféle srác lép ki a hotelszobájából pizsamában, és köszön rá vaktában az első lányra a folyosón, mielőtt belép egy másik lány szobájába?

Két nap múlva a stáb első esti elhajlása után végre megismerkedtünk. A bárban rögtön feltűnt az a folyosói lány, MiShaunnal beszélgetett, az egyik szereplőtársunkkal táncolt, de Brooke egészen addig maga mellett tartott, amíg világossá nem vált, hogy Reid egyáltalán nem óhajt tudomást venni róla. Kiugrottam rágyújtani, megláttam Emmát, aki taxira várt, hogy visszamenjen a szállodába, és hirtelen ötlettől vezérelve megkérdeztem, nem bánja-e, ha csatlakozom. Brooke kiakadt, hogy csak így lepattantam, de nem bírtam sajnálkozni.

Aznap éjjel feküdtem az ágyamban, és ízlelgettem, hogyan hangzik az ajkamról a neve – *Emma*.

Reggelente futni jártunk, és párszor kettesben mentünk el valahová, dumáltunk, közben latolgattam, mennyire jutott a kapcsolata Reiddel. Türelmesen és óvatosan viselkedtem addig a reggelig, amikor bőrig ázva ültünk egymás mellett egy fedett piknikező helyen, vártuk, hogy alábbhagyjon az eső, és befejezhessük a futásunkat. Ahogy ott ülve diskuráltunk, a felszín alatt egy másik társalgás zajlott.

Lófarkából a hátára hullottak a cseppek, vékony pólója szorosan a testére tapadt, és a bőre hihetetlen illatot árasztott. Egy rakoncátlan tincs az arcán kígyózott, a vége a szája szögletéhez ragadt a nedveségtől, és azt hiszem, majdnem elállt a lélegzetem, ahogy azt a hajtincset bámultam. Odanyúltam, hogy a füle mögé kanyarítsam, és közben az jutott eszembe, hogy *nem, nem, nem szabad megcsókolni*. Rögtön ezután pedig az, hogy *azonnal megcsókolni, én idióta!*

Gondolatban vállon veregettem magamat, amiért az előbbire hallgattam, és az utóbbival nem törődtem.

Egészen aznap estig nem, amikor arra léptem ki (újabb Reid miatti pánikrohamot követően) Brooke-tól, hogy Emma épp az én

ajtómtól vágta vissza a saját szobájába, mint aki nem akarja, hogy meglássák. Két választás állt előttem: vagy bemegyek a szobámba, és a fejemet verem a falba, vagy bekopogok a lányhoz, és enyhíteni próbálok az abból eredő kárt, hogy szemtanújává vált, amint késő este Brooke szobájából távozom.

Tudtam, hogy Emma távoltartásának az a legsikeresebb módja, ha hagyom, hadd feltételezze, hogy viszonyom van Brooke-kal. Félig-meddig már erre a következtetésre is jutott, nekem tehát nem volt más teendőm, mint a *tétlenség*. Akkor lelki szemeim előtt megjelent az aznap reggeli látvány, Emma, amint fölfelé néz, és földéződött az eső illata a bőrén meg a hajában. Mérlegeltem a bizalmi kapcsolatot, amit kialakítottunk, a megnyugvást, amit a közelében éreztem. Példátlanul hirtelen felindulásból az ajtajánál termettem, behívtam magam, és mielőtt elhagytam a szobáját, átöleltem, megcsókoltam, és úgy beleestem, hogy cseppet sem bántam, ha a zuhanástól darabokra török.

Huszonegy órával később Emma és Reid csókolózós fotója bejárta a világot. A csók az azt követő estén csattant el, hogy a lányomat légzésképtelenül szállították kórházba. Azon az estén, amikor megadóan türtem anyám megsemmisítő ledorongolását a dohányzásom meg Cara asztmája miatt, el sem akartam hinni, hogy Emma így időzítette nagyszerű tervét, hogy segítsen kiszállni. Azon az estén, amikor még a kislányom miatti aggodalom közepette is az járt az eszemben, hogy vissza fogok térni az első lányhoz, akibe Zoe óta beleestem.

Azután Brooke SMS-ezett a koncertről – ugyanazt a fotót küldte el, amely másnap különféle internetes pletykaoldalakon kötött ki, bár Brooke esküdözött, hogy ő csak „pár megbízható barátoknak” küldte el. Nem tettem neki szemrehányást, nem nagyon, bár

csalódást okozott, hogy ennyire meggondolatlanul járt el. Azzal mentegetőzött, hogy Reid és Emma nyilvánosság előtt csókolóztak, tehát bárki lefényképezhette volna őket.

– De *bárki* nem fényképezte le őket, *te* viszont igen – feleltem erre.

Vállat vont.

– Nem a *kép* a lényeg. A *csók* a lényeg.

Igaza volt. Számomra a csók volt a lényeg.

* * *

Most kevesebb mint három óránk maradt együtt, és az utcán vagyunk, és késve kapok észbe, milyen rohadt hideg az idő, továbbá hogy ma reggel a totál ködbe borult agyammal elfelejtettem kabátot venni, amikor kiléptem a házból. Lepillantok Emmára, aki összekucorodva didereg vékony kardigánjában. Fél kézzel magamhoz ölelem, és egy metrójáratra mutatok:

– Szerintem odalent melegebb van.

Lemegyünk a mozgólépcsőn, és föl pattanunk az R járatra. A Brooklynba vezető hídról nyíló kilátás önmagában elegendő, hogy az is beleszeressen New Yorkba, akinek ez addig nem sikerült.

Amint helyet foglalunk a gyéren benépesült metrókocsiban, Emma a vállamra hajtja a fejét, karunk egymásba fonódik, kezünk összekulcsolódik a térdemen. Szerintem még a kijárat forgókereszt kedvéért sem változtatunk ezen.

– Játsszunk felelő vagy merszet – javasolom –, de a mersz nélkül.

– Úgy tudtam, nem vagy társasjátékos típus – szalad föl a szemöldöke.

– Tényleg azt mondtam, igaz? – mosolygok le rá. Bólint. – Hát jó, akkor ne nevezzük játéknak. Nevezzük inkább a nehéz kérdések

eltakarításának, mert tudom, hogy mindkettőnkben motoszkálnak olyanok. Te kezded. Bármit kérdezhetsz.

Az ajkába harap, mélyen a szemembe néz.

– Rendben. Miért csókoltál meg Austinban?

Halkan elnevetem magam, mire a homlokát ráncolja.

– Bocs, ez nagyon könnyű. – Tekintetem a szájára siklik, majd vissza. – Attól fogva szerettelek volna megcsókolni, hogy Quinton fölvetette, hogy játszunk üvegezést, és mire elérkezett az az este a szobádban, kimerült az akaraterőm, hogy küzdjek ellene.

– Miért voltál...

– Nana! – teszem az ujjam az ajkára, és a fejemet rázom. – Én jövök.

Ahogy végigcsúsztatom az ujjaimat a száján, kinyílik. Szeretném újra megcsókolni, de gyanítom, hogy ha belekezdünk, nincs megál-lás, és ez a beszélgetés most tényleg szükséges. Inkább töltöm a kö-vetkező hónapot a csókjáráról ábrándozva, mint föl nem tett és meg-válaszolatlanul hagyott kérdések miatt szorongva.

– Miért csókoltad meg Reidet a csókunk másnapján?

Nem teketóriázom. Ez a legfájdalmasabb pont, és szeretném ma-gunk mögött hagyni.

Mély lélegzetet vesz, összekulcsolt kezünkre mered. Egy teljes perc telik el, mielőtt megszólal.

– Amikor Austinba mentem, azt hittem, ő kell nekem. – Figye-li, hogyan fogadom ezt, és enyhe biccentéssel ösztönzöm folytatásra. – Tévedtem. Csak ezt akkor még nem tudtam. – Könnybe lábad a szeme, meg-megremeg a hangja. – Tudom, hogy ez nem elég jó vá-lasz.

Megfogom az állát, fölemelem az arcát, hogy a szemébe nézhessek.

– Ez az igazság, tehát elég jó válasz. Szerelmes voltál belé?

Fintorog, a fejét rázza, ajkamra teszi az ujját.

– Nana! – szól rám. – Most *én* jövök. – Homlokráncolásomra elneveti magát, és szeme sarkából egy könnycsepp gördül le. Keze fejével elmaszatozja. – De nem. Nem voltam.

Elfojtom a késztetést, hogy őseMBER módjára a mellemet döngessem, közelebb vonom magamhoz Emmát, és beszívom még ennyi hónap múltán is ismerős illatát. Halkabba fogom a hangomat.

– Most megcsókolhatlak?

Szégyenlős arcot vág.

– De Graham, ez már zsinórban a harmadik kérdés. Kezdem azt hinni, nem vagy tisztában a sorra kerülés fogalmával.

Pokolba a kérdésekkel! Szövegelni telefonon is lehet. A távolsági csókot meg még nem találták föl.

– Jaj, hagyom én, hogy sorra kerülj, Emma – csökkentem a kétőnk közötti szűk távolságot, kezemet a tarkójára csúsztatom, ajkamat az ajkához érintem. Közelebb nyomul – ajka meleg, lehelete üde, ujjai bársonyosak, amint csókolózás közben lesiklanak az arcomon.

Mindeddig tudomást sem vettünk csekély számú utastársunkról, a metróvonalon néhány percenként következő megállóknál ki- és beszállókról. Azután a szerelvény csikorogva fékez, és vagy negyven zsvajgó felső tagozatos tódul be egyforma pólóban, zilált idegzetű kísérőkkel a kocsinkba. Egy kisebb lánycsapat leplezetlenül bámul minket Emmával, mintha nem is a valóságban, hanem filmvásznon látszanánk. Tágra nyílt szemmel, kezüket szájuk elé téve sutyorognak, figyelmük hol ránk összpontosul, hol a fiúk csoportjára, akik a szomszédos ülésekre dobják le magukat, és a legkülönfélébb testrészeikkel produkálnak szellentős hangokat.

Hát ennyit arról a csókról.

EMMA

AMIÓTA NEW YORKBA ÉRKEZTÜNK, több tucatszor jutott eszembe Graham, meg is pirongattam magamat, amikor egy csemegebolt pultjánál zsebre vágott kézzel álldogáló, vagy egy útkereszteződésnél sietve átkelő, vagy egy udvaron dohányzó magas, sötét hajú fickón akadt meg a szemem.

Graham persze hónapokkal ezelőtt leszokott a dohányzásról.

De hogy inkább a tárgynál maradjunk: vajon mekkora a valószínűsége, hogy egy ilyen hatalmas városban éppen Grahammal akadjak össze? Már attól hülyének éreztem magam, hogy fontolóra vettem a lehetőséget. Azután tessék – ott ült Graham egy MacDougal Street-i kávézóban. A lányával.

– Szóval Cara négyéves? – teszem föl soron következő kérdésemet.

– Pontosabban pár hónap múlva tölti be a négyet – hajol közelebb Graham, lehelete melegíti a fületem. – Mindjárt a születésnapom után.

– Landon *tisztára dedós* – jegyzi meg az egyik szemközti lány a többieknek, mire mind bólogatnak, és megvetően néznek a gusztustalan zajkeltésért leginkább felelős fiúra.

– *Most mi bajotok?* – tárja szét a kezét a srác. – *Csináltam* valamit?

– Hülye picsák, öregem – közli véleményét egy másik, együttérzően összeöklöznek, azután valamennyien nyerítenek, miközben a lányok dülva-fülva elfordulnak.

Graham és én könnybe lábadt szemmel meredünk egymásra, összeszorított ajakkal igyekszünk kifelé közömbösek maradni.

– Ha kell, *megesküszöm*, hogy soha nem voltam kiskamasz – jentli ki szemét forgatva.

– Ez megátalkodott tagadásnak hangzik.

– Hát igen, én már csak ilyen vagyok – csillan föl a szeme. – Következő kérdés: most találkozgatsz-e valakivel?

Emily az elmúlt hónapokban több sráccal is próbált összeboronálni – vacsora, mozi, balett, tekézés. Mindegyikük teljesen rendben volt, de egyikük sem ragadott meg. Azután az ünnepek alatt, *Az élet csodaszép* amatőr színházi produkcióján megismerkedtem Marcusszal. Őt már fölvtették a Pace-re, és belelkesedett, hogy ősz-től mindketten New Yorkban kezdjük az egyetemet. December óta jó néhányszor elmentünk szórakozni. A múlt hét végén is találkoztunk. Megbeszéltük, hogy miután ma este hazamegyek, csinálunk valami programot. És beleegyeztem, hogy a jövő hét végén elme-gyek a kis magániskolája szalagavató báljára.

– Hmm. Nem az a gyors nemleges válasz, amiben reménykedtem – mondja Graham, hüvelykujja zsongítóan ide-oda mozog a kézfejemen. – Tervezgessem, hogy hazáig követlek, és kihívok párbajra valami pasit? – Tekintetében évődés, szavai mögött komolyság érződik. – Soha nem voltam borzasztóan birtokolni vágyó fazon, Emma, és tudom, hogy ez most mindkettőnknek nagyon hirtelen-váratlan. De ahogy Reiddel figyeltelek, az már majdnem meghaladta a tűrőképességemet. Nem hiszem, hogy a szívem újra osztozni bírna rajtad. Természetesen szabadon hozhatsz döntéseket. De nekem is jogom van az enyémekekhez.

Rühellem a gondolatot, hogy megbántsam Marcust. Mindedig türelmesen bánt velem, sosem faggatott a Reid Alexanderrel köztudottan meghíúsult viszonyomról. A múlt hónapban, amikor visszamentem *A sulis büszkesége* fotózásáról, Marcus jó képet vágott

mindenhez, kívárta, amíg átvonszoló magam az egész reides kátyvasz késleltetett depikorszakán, még azt a békát is lenyelte, hogy még mindig fontos nekem Graham, és érzem a hiányát, noha mindaz, ami Austinban történt, már a múlté.

Kivéve most, hogy váratlanul jelené változott. És Graham itt ül mellettem, várja, hogy közöljem, mennyire kívánom.

– Éppenséggel *találkozgatok* valakivel, de az nem ez – nyelek egy nagyot, reménykedem, hogy hagy nekem időt az illető iránti együttérzésre. – Amikor hazamegyek, véget vetek a dolognak. – Kifújja a levegőt, s ekkor eszmélek rá, hogy eddig visszatartotta a lélegzetét. – Azt viszont megígértem a srácnak, hogy a jövő hét végén elme gyek a szalagavatójára.

Csücsörítve fürkészi az arcomat.

– Most aggódnom kéne?

– Nem – rázom meg kissé a fejemet.

Behajlítja az alkarját, fölemeli összekulcsolt kezünket, elfordítja a csuklóját, és megcsókolja a kézfejemet.

– Akkor gondolom, semmi okom rá, hogy sajnáljam szegény flóástól a sulibáli partnerét.

A lányok csapata a metrókocsi túloldalán hallhatóan sóhajtozik, és egyikük épp lefotózott bennünket a telefonjával. Lehetséges, hogy tudják, kik vagyunk. *A sulibüszkeségé*-t csak a jövő hónapban mutatják be, de a médiafelhajtás már megkezdődött. Vagy talán csak elandalodott kislányok, és ahogy a metrón egymásba gabalyodunk, az vérbeli New York-i romantika – ez pedig Emilyt juttatja eszembe. *Rengeteg* mesélnivalóm lesz neki, ha hazamegyek.

– Na és *te...* szóval... jársz valakivel?

A fejét rázza, sötét szeme komolyan csillog, bár félmosoly játszik az ajkán.

– Már rég túljutottam azon a ponton, hogy hajlandó legyek ki-
kötni valahol. Amihez nincs baromi nagy kedvem, azzal nem baj-
lódok.

Összeszorítom az ajkamat, de féloldalasan magától fölhúzódik.
Ez nem teljesen korrekt, hogy én örülök, mert nem kell konkuren-
ciával vetélkednem a figyelméért, ő pedig megbízik bennem, hogy
hazamegyek, szalagavatózom valami arctalan sráccal, aztán kirú-
gom, hogy a lába sem éri a földet.

A kiskamaszok megállója következik, a ricsaj olyan mértékűvé
fokozódik, ami a pamplonai bikafuttatásra emlékeztet, ahogy a kí-
sérők igyekeznek maradéktalanul kiterelni a társaságot, mielőtt el-
húzza a szerelvényt. Távozásukkal olyan csönd támad, hogy hallom a
saját lélegzetvételemet.

– Hogy lehetséges az – hajol közelebb Graham –, hogy átvész-
eltem az elmúlt öt hónapot, holott ezalatt egyetlenegyszer láttalak,
most pedig tébolyítóan hat a gondolat, hogy négy hónapra elsza-
kadok tőled?

Vállára hajtom a fejemet, közben elkapom átható pillantását.

– Az ügynököm szerint a jövő havi bemutatót tévé- és rádióshow-
szereplések előzik meg, amik valószínűleg már a jövő héten elkezd-
ődnek.

Elfintorodik.

– Emma, én nem vagyok *A suli büszkesége*-nek sztárja, te meg
Reid igen. A díszbemutatón természetesen részt veszek, de a többi
megjelenés csak kettőtökre vonatkozik.

Valamiért meg sem fordult a fejemben ez a szempont.

– Pff – mondom, és Graham kuncog.

2. FEJEZET

GRAHAM

EMMÁNAK TETT KIJELENTÉSEM, miszerint nem vagyok birtokolni vágyó fazon, tulajdonképp nem hazugság, de nem is teljesen igaz, kivált ha Reid Alexander is belép a képbe. Miután tavaly ősszel láttam, hogyan sikerült elnyernie Emma bizalmát – még ha nem sokkal azután el is baltázta –, kénytelen-kelletlen tiszteltem azt a képességét, ahogy az elbűvölőt játssza. Az az igazság, hogy *tényleg* elbűvölő a tag. Személyiségének ez a része nem színlelés. Csak önző és éretlen a srác ahhoz, hogy törődjön a maga után hagyottakkal, akiket ledöntött a lábukról. A szó szoros értelmében.

Kilencvenkilenc százalék, hogy Emma nem fog még egyszer bedőlni a srác vonzó külsejének, de az az egyszázaléknyi bizonytalanság idegesítően motoszkál az agyam legbelső zugában. Feminista környezetben nevelkedtem, így hamar megtanultam ellenállni a késztetésnek, hogy átmenjek alfahímbe. Minthogy azonban Brooke miatt éveken át ferde szemmel néztem Reidre, majd pedig Emma miatt legszívesebben szarrá vertem volna, az a rám egyébként nem jellemző vágy ébredt bennem, hogy magaménak mondhassam és ol-talmamba vehessem Emmát, és ez azt sugallja, hogy talán a sarkamra kéne állnom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Graham?

Lepillantok rá, és aggódo arckifejezéséből kapiskálom, hogy mér-
ges képet vághatok.

– Hülyét kapok a gondolattól, hogy vele töltöd az idődet.

Úr-is-ten. Ha anyám vagy a nővéreim hallanák, hogy ezt mon-
dom, agyonfrocliznának.

Emma meglepettnek látszik, oldalra billenti a fejét, és lassan el-
mosolyodik.

– Tudhatnád, hogy nem kell féltékenykedned Reidre.

– Azt hiszem – fintorgok viszonzásul –, hogy *nem nagyon* tudom.

Összekulcsolt kezünkre mered, ujjai hegyét az alkaromra húzza,
és én azonnal valami meghittebb helyre kívánkozom.

– A múlt hónapban, a fotózás befejezése után beszélünk. Azt
mondta, szeretne még egy esélyt kapni. Nem tudom, mennyire
őszintén gondolta, elvégre *Reidről* van szó, úgyhogy ki tudja, de ko-
molyabbnak tűnt, mint korábban.

Azon az utolsó szállodai estén négyszemközt tárgyaltak a fiú szo-
bájában. Reid fogta a kezét, és a derekára tapasztotta a tenyerét, mi-
közben a többiek kitérdultak a folyosóra, néhány perccel később pedig
a résnyire nyitott ajtómból figyeltem, ahogy Emma kilép Reidtől.
Könnyes szemmel lökte be saját szobája ajtaját, én pedig ellenté-
tes érzelmek viharában vergődtem. Nem kívántam boldogtalannak
látni őt, mégis megkönnyebbültem, hogy bármi hangzott is el ket-
tejük között, az nem vezetett kapcsolatuk valamiféle felmelegíté-
séhez.

Reid Alexander tudtommal még soha senkivel nem bánt jól.

– A mondanivalója azonban nem számított – folytatja Emma, és
fölsandít rám –, mert tudtam, miféle srác kell nekem, még ha ab-
ban biztos voltam is, hogy személy szerint *őt* nem bírom elfogadni.